

vnímavost, uvědomuje si kinetickou energii věcí kolem sebe. Všímá si, jak kolečka kočárku nadskakují a otáčejí se, když projíždějí přes větrem zbičovaný park. Vnímá vůni vlhkého vzduchu pronikajícího do pískovcových balvanů. Jak její zornice reagují, když říjnové slunce rozzáří bílý nátěr na kriketovém altánu. Jak jí do uší doléhají Maiiny měkké krůčky a praskání větviček, když dcera kráčí po nedlážděné cestě před ní. *Vnímej zem*, pokřikovaly na ni všechny učitelky baletu už od jejích pěti let, a samohlásky splývaly s klavírní hudbou, která se odrážela od stěn tělocvičny, komunitního centra, studia. A nyní, o všechny ty roky později, zase vnímá zem. Vnímá ji celou. Poznává její přilnavost, její podporu, a ví, že tahle zem – tahle hlína – ji podrží. Že jí nepostřehnutelně vychází vstříc a zachytí ji, když upadne, protože udělala správnou věc.

Cora je zvyklá na náhlé výbuchy, které přicházejí, když nechá někde rozsvíceno nebo si příliš pozdě uvědomí, že s nějakým prodávčem mluvila příliš přátelsky. Svůj život podřizuje snaze neškrtnout sirkou pod Gordonovým hněvem, ale stále kolem sebe rozlévá benzin, kape ho na boty, které zapomněla vyleštit, polévá jím tu jednu konkrétní košili, kterou včas nevyprala. Štve se od jednoho k druhému a stará se o všechno, z čeho by mohla vyletět jiskra, ale pořád za sebou nechává, těsně mimo dohled, něco, na co nepomyslela. Ale dneska je to jiné. To ona rozhodne, jak se to odhalí, za jakých okolností a jak to předloží. A připadá jí, jako by se zbavila strachu. Ano, on se možná – *určitě* – rozzuří, ale následky tentokrát nebudou zbytečné. Cora získá to, co si přeje: že její syn bude vyrůstat s vlastním jménem.

Když Maia zpomalí a zařadí se jí po bok, pobrukuje si, tichou zběsilou melodii plnou náhlých změn tóniny. Cora jednou rukou pustí kočárek a stiskne dceřinu dlaň v rukuvičce. „Nemusíš se bát. Možná se bude chvilku zlobit, ale nakonec se přes to přenes.“

„Ale tys říkala, že to bylo kvůli tomu, co jsem řekla já, než jsme vešli dovnitř. Bude to všechno moje vina.“

„Ne, řekla jsem, že jsi mě inspirovala. To je rozdíl. Van Gogh mě může inspirovat k tomu, abych namalovala obraz, ale to přece neznámá, že jestli budou moje slunečnice vypadat jako džbán plný žlutých lízátek, je to kvůli němu. Tys mi připomněla, jak je důležité, aby měl každý vlastní jméno, ale pojmenovat ho jinak bylo jen a jen moje rozhodnutí.“

„Slunečnice by nikdy nemohly vypadat jako lízátko.“

„To nemůžeš vědět, ty moje jsi nikdy neviděla. Ale poslouchej, jméno Julian jsem si vybrala už dávno, ne dneska, takže ta myšlenka se mi nejspíš honila hlavou mnohem dřív. A jen se na něj podívej,“ dodá a kývne ke kočárku, „nepřipadá ti jako Julian? Žádné jiné jméno dostat nemohl. Dokážeš si ho představit jako Gordona? Opravdu?“ Maia se zasměje tichým nervózním smíchem. Úkosem se na ni podívá, jako by si ověřovala, že je to skutečně její matka. „Ani u toho nemusíš být, až mu to budu říkat, ale teď bychom měly vymyslet, jak zařídit, aby byl dnešní večer výjimečný.“

„Co uděláš k večeři? Třeba lasagne?“ zeptá se Maia a Cora si znovu uvědomí, že udělala správnou věc, protože žádné dítě by nemělo být natolik zvyklé vyhovět rodiči, aby navrhlo jídlo, které jemu samotnému chutná nejméně.

Když byla Maia menší, Cora jednou při obědě, když jedly jenom spolu, rozřízla jednu penne. „Podívej, vypadá jako pirátský svitek,“ řekla, „když se rozvine, je úplně plochý. A plát lasagni není nic jiného.“

Ale Maia našpulila rty. „Ploché těstoviny chutnají jinak. Jsou tužší a mastnější.“

Cora sebrala z Maiina talíře jednu penne. „Možná máš pravdu,“ připustila, když do ní kousla, „nejspíš to nebude úplně totéž.“

Ale stejně, když příště měli k večeři lasagne, Cora přinesla mísu na stůl a Gordon prohlásil, že je to jeho nejoblíbenější jídlo, vyměnily si Cora s Maiou bezděky – nezáměrně – pohled a Maia se odvrátila a řekla: „Ano, dobrá omáčka,“ a z toho, jak moc je hodná, se Coře sevřelo srdce.